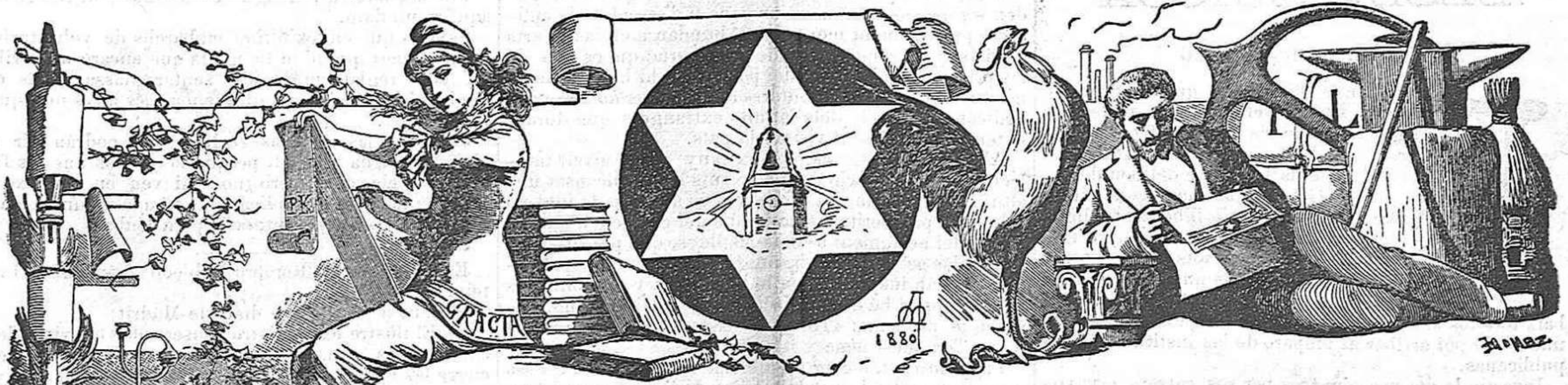

9/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LO LLEÓ ESPANYOL

CIRCO NACIONAL

Víctima d' aquests pallassos, ¡miréulo que atropellat!

Sense dents, coix, magre, anémich... ¡hasta calvo l' han deixat!

DESDE SUISSA

UNA REPUBLICA MODELO

baix tots los seus aspectes lo grau de perfecció a que una nació pot arribar al amparo de las institucions republicanas.

Invertiu lo día passejantvos per sos carrers espanyosos, nets com la plata, perfumats per la flor de tila de sos jardins, orejats per las frescas brisas del Llach de Lemán que sembla un mar d'aygua dolsa, d'aygua de neu, creuhats tot hora de tranvias, carruatjes y velocipedos, inundats d'extrangers, qu'en la temporada d'istiu forman lo meno la meytat de la població; passejeuvos, repetesch per sos carrers, y una cosa us xocarà desseguida, y es no veure en lloch la presencia de un sol soldat, ni la sombra de un capellá.

Unicament un que altre gendarme guapetés y serio, y un que altre individu de la policia de bona cara y millors modals es lo que trobareu en representació de la forsa pública. 64 individus del primer cos y 140 del segon prestan un servey perfecte, y la veritat es que poch tenen que fer. Ni a la preso, situada darrera de la Catedral, hi ha guardia, encare que pels presos que s'hi albergan tampoch se necessita, perque son en número reduhídhissim, y la major part d'ells per causas leves.

Los únichs soldats que he lograt veure a Ginebra ha sigut una secció de cassadors que vinguts de las montanyas de Lausana, visitavan l'Exposició nacional. Estavan fent las maniobras que per espay de 15 días al any efectúan tots los minyons de certa edat, y una de aqueixas maniobras consistí en fer una marxa de Lausana a Ginebra á péu, al objecte, com he dit de visitar l'Exposició, que per cert dona una idea molt alta dels progressos del poble suis.

Aixís y tot la República helvética, en un moment donat pot posar sobre las armas de 300 a 400,000 homes. Cada suis es un soldat de la patria, sense costar un céntim a la nació. No aspira la Suissa a conquistar res, sino a mantenir la seva independéncia, y pera la defensiva está tan ben preparada, contant sempre ab lo resguard de sas aspedadas montanyas y ab l'intrepides de sos fills, qu'es ben segur que cap de las poderosas nacions que la rodejan osará may a atacarla. La que s'atrevis a probarho n sortiria ab las mans al cap.

Una nació rica per l'esperit laborios de sos fills, y sense la sobré carga del presupost de guerra ni del pressupost de culto y clero, ier forsa ha de contar ab grans recursos, ab tot y ser las contribucions y tributs en extrem insignificants, pera aplicarlos al foment de las obras públicas y a la difusió de l'ensenyansa.

Tot lo país está crusat de magnífichs camins y de vias férreas de tots sistemas qu'escalen hasta las cimbras de las montanyas. Y totas las empresas prosperan perque son honradas, no coneixentse a Suissa ls tarugos y monopolis que tan trista ce ebritat han valgut a la desventurada Espanya. Aplicadas totas las empresas al foment y desarrollo de la riqueza pública, troban en aquest mateix objecte sa millor recompensa, y sense necessitat de demanar prórrogas de concessions ni altres llemínaduras per l'istil, usan un material confortable que permet viatjar comodíssimament fins en tercera classe, a una baratura inverossímil.

En las ciutats los millors edificis son los dedicats a algun ram de l'administració. Ginebra conta quatre administracions de correus y telégrafos instaladas en suntuosas construccions aixecadas de peu, que per sa grandiositat y bellesa arquitectónica tenen tot l'aspecte de palaus. ¡Y pensar que a Barcelona, en punt a correus no tenim mes que l'esquifida casa de la Plassa del Bósuccés, y encare llogada!...

Las escolas son també modelos tan en las ciutats com en los pobles mes insignificants. Suissa té la mania de la ilustració, si de mania pot ser taxada aquesta deria. L'instrucción es rigurosament obligatoria y enterament gratuita, tant que tots los gastos, fins los de llibres y demás material que nece-sitan los alumnos corren a càrrech de l'Administración pública. Aixó sí, no es permés que cap noy suis, dels 5 als 13 anys, deixi de freqüentar las escolas: las faltas dels fills las pagan los pares ab fortas multas y quan aquestas no bastan ab preso. Descuydar la instrucción dels noys es considerat com un dels majors delices.

¡Y quina ensenyansa la que aquí s'dona!... La mes amena, la mes interessant, la mes práctica que pugua imaginarse. Los noys van ab mes gust a l'escola que a jugar, perque allá hi troban totas las atencions, tot lo confort, tots los atractius imaginables. Als fills dels obrers fins se ls dona menjar.

Y als 13 anys, cumplerta l'instrucción primaria, poden seguir sos estudis en un sens fi d'escolas de aplicació perfectament montadas. Abundan molt las d'arts y oficis, y en especial las de rellotjeria, qu'es una de las principals industrias del país. Fins hi ha escolas de mossos de fonda, per contarse a milers los hotells que s'dedican al alberch dels infínits extrangers que durant la temporada d'istiu visitan lo país.

Ab aquesta base res té d'extrany que 'l nivell intelectual y la educació del poble suis hajan alcanstat una altura insuperable. La instrucción es a Suissa la font no sola de la prosperitat, sino també del respecte a tots los drets, del acatament a totas las lleys, que per altra part ellas solas se recomanan, puig son humanas y prácticas, y están inspiradas en lo bon sentit y encaminadas a un temps al bé de la colectivitat y del individuo. Ginebra té per lema: «Tots pera cada hu y cada hu pera tots.» Té aquest lema y l practica.

La politica tal com l'enteném a Espanya, a Suissa no es coneguda. Las palpitacions de l'espantosa qüestió social que porta perturbada a tota Europa aquí no se senten en absolut. Lo poble es relativament feliç, havent trobat l'equilibri social en la práctica sincera de las institucions republicanas. Ningú enveja res, perque tothom té lo que necessita.

Un rasgo típic y acabo per avuy: A Suissa son en gran número ls professors dedicats a la ensenyansa pública que tenen un sou superior al que disfrutan los ministros del Estat.

¿Saben quin sou té 'l President de la República? Esperin a dissapte vinent, y tindrè 'l gust de consignar sobre aquest particular algunas noticias que no dupto ls interessaran extraordinariament.

P. K.

DECIDIDAMENTE, el govern no troba quartos en lloch.

En Rotschild no n hi vol donar, fins que s'aprobi la concessió de las minas d'argentiu d'Almadén.

El Banc d'Espanya fa 'l ton... iugualment y diu que a tot estirar adelantará al Tresor en sis ó set milions, una miseria.

Los capitalistas extrangers també's llaman ondada, y posan, per afuixar la mosca, mil y una dificultats.

Y l'govern necessita quartos; els necessita depressa, perentoriament.

¿Com ho farà per sortir del apuro? No ho sé; pero per lo que pugui tronar, els donaré un consell.

Si algú de vostés té una pesseta mal desada, ja cal que se'n despedeixi desseguida. Perque'm sembla que tot aixó acabarà apujantse 'l pa, 'l vi... y las contribucions.

La senmana passada morí a Madrid l'insigne republicán D. Manuel Pedregal, escriptor de fibra, orador eloqüent y polítich d'una conseqüencia sols comparable ab la seva immaculada honradés.

Havia sigut ministre en temps de la República y ha baixat a la tomba quan encare las ideas democráticas podian esperar d'ell serveys inmensos.

¡En pau descansi!

No se'n pot sortir S'ha empenyat en Sagasta en que la malaltia de la seva senyora l'obliga a no moures d'Avila, y no hi ha manera de ferlo regressar a la Cort, a pesar de las instancias dels seus correligionaris.

Vamos, don Práxedes, sigui franch d'una vegada y posis las mans al pit; ¿vritat que 'l malalt de veras, més que a Avila es a Madrid?

Diu que totas las industrias van per terra, que 'ls negocis están paralisats, que en lloch se fa res.... Aixó podrà ser veritat, en general; pero per lo que toca a l'industria de reclutar voluntaris pera Cuba, ja 'ls asseguro jo que no ho es.

Mirin las planas dels periódichs, y se'n convencarán facilmente. Hi ha diari que porta nou ó deu anuncis de casas que s'dedican a aquest negoci.

¿No opinan que per haverhi tanta afició, la cosa ha de donar molt? ¿Qué serà? ¿qué no serà? ¿No hi ha qui ho pugui esbrinar?

Provisionalment, si algú vol intentar posarho en clar, aquí té un dato.

Sembla que en los últims embarchs de voluntaris s'ha descubert que n'hi ha molts que encare no arriban a l'edat reglamentaria per sentar plassa, aixís com també n'hi ha d'altres que tenen més anys dels que la ley permet.

Ja sé que las agencias reclutadoras podrán dir que aixís tot queda nivellat, perque lo que als uns els falta als altres els sobra; pero ¿no s'hi veu en tot aixó un llo, que tal vegada explica la extranya abundancia de casas que admeten voluntaris pera Cuba?

Está vist que en Romero Robledo sempre será 'l mateix.

Parlant d'ell, diu un diari de Madrid: «El ilustre ex-ministro conservador ha visitado al Sr. Cánovas aconsejándole que por ningún concepto cierre las Cortes hasta que estén aprobados los proyectos pendientes.»

Pero l'endemá llegeixo en lo mateix diari: «Hoy ha salido para su hacienda de Antequera el Sr. Romero Robledo.» Es dir que aconsella a don Antón que tingui las Cortes obertas.

Y a continuació agafa 'ls trastets y se'n va a fora. ¿Volen contradicció més estupenda? ¿Com s'explica aixó? ¿Com?... Facilment.

Un jefe de Marina a qui 'l senyor Romero havia dirigit en un discurs paraulas ofensivas, veient que aquest no las retirava, agafá 'l tren y 's dirigió a Madrid ab lo propósit de demanarli satisfaccions.

Arribá a la Cort, buscá al Sr. Romero, y... 'l senyor Romero havia marxat de Madrid aquell mateix día. Y aquí tenen explicada la sortida inesperada.

Lo Congrès ha aprobat una ley destinada a proteger als pájaros.

Suposo que no s'aurá referir a certa classe de pájaros. Perque aquests, ¡més protecció de la que ja tenen!...

Un eco del Congrès: El Sr. Sanz, parlant de la passada guerra de Cuba y acusat al góvern de no haver cumplert los sagrats compromisos que tenia contrets ab los pares, germans y hereus dels que allí moriren defensant la patria, cita 'l cas d'un tinent-coronel que tenia tres mil duros, dels quals s'incautá l'Estat, sense que a aquestas horas la seva familia n'haja vist encare un céntim.

Lo senyor Castellanos, ministre d'Ultramar, s'alsa, y ab la major frescura li contesta:

—Aixó es un cas excepcional Va de quénto. Dos estudiants, l'un molt net, l'altre molt brut, están enrahonat. De sopte, 'l net se fia en la capa del altre y diu, fent una mueca: —Aquí hi tens un poll. —¡Oh!—fa 'l brut, molt serio:—es una casualitat. —Al och rato: —¡Mira, un altre poll! —Es una casualitat!... Pochs moments després: —¡Un altre! —¡Es una casualitat!... Fins que l'estudiant net, no poguent contenir-se y veientli polls per tot arreu, exclama: —¡Sabs, noy, que tens la capa plena de ... casualitats!

Lo mateix podia haver respost lo diputat al ministre, quan aquest li va dir que alló era un cas excepcional: —Pues l'historia de la passada guerra de Cuba está plena de .. casos excepcionals.

CARTAS DE FORA.—Per gent flamenca, la del districte de Vich. A la capital cada senmana hi fan corridas de toros; a Torelló van comensarlas lo día de S. Jaume y ja no las acabarán fins a mitjos d'Agost; a Manlleu tenen també quadrilla contractada per aquest mes; a Roda ja s'preparan per la temporada taurina de Setembre a Octubre... ¿Volen jugar, ab l'entusiasme que 'ls toros despertan, que si en las próximas elecciones en Guerrita ó 'l Mazzantini s'presentan per diputats, tenen mes vots que l Sr. Badia y Andreu?... S'enten, si al anunciar la candidatura tenen la precaució de donar unas quantas corridas de franch.

Lo mateix podia haver respost lo diputat al ministre, quan aquest li va dir que alló era un cas excepcional: —Pues l'historia de la pasada guerra de Cuba está plena de .. casos excepcionals.

CARTAS DE FORA.—Per gent flamenca, la del districte de Vich. A la capital cada senmana hi fan corridas de toros; a Torelló van comensarlas lo día de S. Jaume y ja no las acabarán fins a mitjos d'Agost; a Manlleu tenen també quadrilla contractada per aquest mes; a Roda ja s'preparan per la temporada taurina de Setembre a Octubre... ¿Volen jugar, ab l'entusiasme que 'ls toros despertan, que si en las próximas elecciones en Guerrita ó 'l Mazzantini s'presentan per diputats, tenen mes vots que l Sr. Badia y Andreu?... S'enten, si al anunciar la candidatura tenen la precaució de donar unas quantas corridas de franch.

DEU TÈ UN BASTÓ

Ja ho veu, respectable mónstruo, ja ho veu lo que li ha passat!... Un boig l'espera a la porta del seu hotel patriarcal, y al moment que vosté salta del carruatje... ¡patatrás!

treu un bastó que tragina, l'aixeca y... sense las mans que varen corre á aguantarlo, ¡quí sab qué hauria passat!

Ara bé, mónstruo simpátich, aquest fet tan anormal ¿no li diu res? ¿no li indica que per aquí hi corra'l bras de la sabia Providencia? ¿No ho veu ben patent, ben clar?

Deu té un bastó, senyor Cánovas, Deu té un bastó, destinat á castigar als mals polítichs y als governants esgarriats. Però avants de castigarlos els el ensenya un instant, per veure si dimiteixen y 's retiran de bon grat, estalviantse aixís l'engorrio d' haverlos d'estomacar.

¿Qui li diu que'l boig de marras no era un propi delegat de la dolça Providencia, y que aquell bastó fatal no era'l mateix bastó històrich que Deu posseheix anys há.

¡Ay, don Anton!... La indirecta á que'l Criadó ha apelat es d'aquellas que no fallan. Lo bastó providencial que va veure l'altre dia á quatre dits del seu nas ho diu ab ruda elogiencia: vosté te de plegá'l ram, vosté ha de tomar l'olivo ¡vosté s'ha de retirar!

¿Que no, diu? ¡Pero criatura, no veu vosté que si ho fa realisa'l més gran negoci que en sa vida hagi intentat? ¿No veu que si se la corta, seguint lo concell leal que'l bastó ha vingut á darli, surt d'un cop de dins del fanch, recobra salut y calma y 's treu tots els mals-de-cap?

Guayti al seu voltant, y digui si hi ha hagut may un mortal en situació parecida: té una guerra allá á Ultramar que no sab com acabarla; en las areas nacionals no hi ha una mala pesseta; las oposicions están donantli un disgust cada hora y un xasco cada mitj quart. En Gamazo'l mortifica en Romero'l ha plantat, en Silvela li te llástima en Sagasta fa'l babau, en Pidal escorra'l bulto... Per tot cull contrarietats per tot li surten confictes, per tot troba desenganyis: en la qüestió carrileia, en l'arriendo de la sal, en lo tinglado d'ls barcos, en los tractes ab al Banch...

¡Ah! créguim, gran malaguenyo, lo seu moment ha arribat. ¿Ab'l edat que vosté conta? volgué encare carregar ab lo fardo que 's titula «governació del Estat»? Don Anton, no sigui terco, envihni tot á fregar y ¡que 'ls problemas polítichs els resolgui don Germán, ó l'ex-heroe de Cuba, ó en Silvela, ó en Pidal, ó don Práxedes... ó'l diable! ¡Un ó altre ho arreglará!...

Segueixi l'hermosa línia que desde dalt li han trassat, y escolti 'ls prudents avisos del hastó providencial que va veure'l altre dia á quatre dits del seu nas.

C. GRIMA

EL GARIBALDI

LIO CÓMICH LIRICH-NAVAL, EN VARIOS ACTES

I

L'escena, al Congrés de Madrid: —Senyors, tinch la satisfacció d'anunciarlos que'l govern espanyol ha comprat á la casa Ansaldo, de Génova, un magnífich acorassat. —¿Com se titula? —Garibaldi. —¡Pero si aquest barco'l ha comprat el govern de la República Argentina!...

II

L'escena, al Congrés de Buenos-Ayres:

—Tinch la satisfacció de participarlos que'l govern argentí ha comprat á la casa Ansaldo, de Génova, un acorassat magnífich...

—¿Quin nom porta? —Garibaldi. —¡Pero si aquest barco'l ha comprat el govern d'Espanya! (Interrupcións, barallas... y quatre passos de can-can.)

III

La premsa d'aquí: —Dignin lo que vulguin los periódichs de las riberas del Plata, lo gov-ru espanyol conta ab'l absoluta conformitat dels constructors An-saldo y C.ª, y es per lo tant segur, segurísim, que'l Garibaldi será nostre.

La premsa d'allá: —«A pesar dels alardes y fanfarronades dels diaris espanyols l' govern argentí té contret un pacte fern y sagrat ab los constructores Ansaldo y C.ª, y per lo mateix podém assegurar que'l Garibaldi queda per nosaltres.»

IV

Lo senyor Cánovas y'l nostre ministre de Marina: —Expliquis, ¿qu' es tot aquest enredo? ¿Vosté ha comprat de debó'l Garibaldi?

—Si senyor. —¿A qui'l ha comprat? —A la casa Ansaldo. —¿Ja ho sab la casa Ansaldo aixó? —¿Qué? ¿que jo li he comprat un barco? ¡Pues no ha de saberho!... Vaya unas preguntas de fervosté també!...

Los dos interlocutors s'agafan graciosament per la cintura y 's posan á cantar, gronzante: «¡Boquemos, boquemos, la barca empujad!...»

V

Lo ministre de Marina y'l senyor Perrone: —¡Hola! Aquí'm té.

—¡El representant de la casa Ansaldo! ¡Déu'l envia! —No senyor: m'envia la casa. —Bé, ja m'entench jo. ¿Com está'l assumpto del acorassat? —Fet: es de vosté. —Y ab la República Argentina ¿com han quedat donchs? —També fet. —¿També?... ¿Com se diu el nostre barco? —Garibaldi. —¿Y'l dels argentins? —Garibaldi. —¡Y donchs!... (Lo ministre 's posa á cridar.) ¿Que'l farém servir un dia cada hù, com los paucos abonats á turno par é émpar?

—¡Pero (També cridant) no sab vosté que 'ls Garibaldis qu' e-téin fent son dos?

—¡Ah! (Lo ministre murmura en veu baixa: —Ahora lo comprendo todo, y no sapiguent quina actitud pendre, 's desmaya.)

VI

Dos d'ocupats: —Aném, ja s'ha ventilat tot aquest galimatias del barco de guerra de Génova. N'hi ha un per l'Argentina y un per Espanya.

—Al últim! ¿Y tots dos se diuh'n Garibaldi? —Tots dos. —¿Y son iguals? —Iguals. —¿En tot? —En tot absolutament.

VII

Al Congrés espanyol: —Voldria fer una pregunta al senyor ministre de Marina. —Preguntim: aquí'estich per contestarli.

—¿Quánt valdrá'l Garibaldi nostre? —Vintum milions de pessetas. —¿Y'l de la República Argentina? —No ho sé. —Pues jo sí: valdrá setze milions. ¿Com s'explica aquesta diferencia de cinch milions de pessetas? —Es que'l Garibaldi de Buenos-Ayres es més bonich. —¿Y per xo costa menos? —Y'l nostre encare está atrassat. —¿Y per xo costa més? (Lo ministre no sab qué respondre y 's perturba. Se senten varios crits de ¡Vòtal! y ¡No lo entiendo!)

Segons noticias d'última hora, la broma no s'ha acabat: pero'l lio encara continúa. Lo públich s'ha escamat de tal manera, que posat á ductar, ducta de la existencia del Garibaldi, de la casa Ansaldo y hasta del ministre de Marina. Tothom creu que'l barullo únicament pot acabar-se portant el Garibaldi á Espanya (si es que'l tal barco existeix) y en-eyentlo á domicili, casa per casa.

FANTÁSTICH

ENÍM en capella dos ministres: el d'Ultramar y'l d'Hisenda. —Naturalment — pensarán vostés: — son tants y de tal calibre 'ls disbarats que han comés aquests bons senyors, que no té res d'extrany que'n Cánovas els donguillas dimissorias.—

¿Sí? No hi ha res de tot aixó. Mirin lo que diu un diari: «El Sr. Cánovas tracta d'aprofitar qualsevol pretext pera desferse dels Srs. Castellano y Navarro Reverter, ab'l únic propòsit de contentar á algunas ilustres personalitats qu'esperan temps há ser ministros.» ¿Ho veuhén ara?... ¡Donchs qué's pensavan!

Per cert que, parlant del Sr. Castellano, un periódich de Madrid recorda que'l únic mérit que aquest aragonés havia fet pera obtenir la cartera, va ser l'haverse deixat rompre 'ls vidres de casa seva, quan la famosa xiulada dels zaragossans á n' en Cánovas. ¡Ben cars els ha pagat la nació aquells vidres trencats:... ¡Haver de soportar en Castellano, ministre!

Un telegrama: «Sembla que 'ls jefes y oficials del exércit de Cuba no han cobrat la paga desde'l mes de Mars.» Comentari d'un mestre d'estudi: ¿Per xo sol s'exclaman, pobres companys? ¡Jo no'l he cobrada ja fa deu anys!

Vamos; si la qüestió de la Marina no está del tot arreglada, poch se'n 'hi deuréa faltar. ¿No saben qué ha determinat lo senyor Beranger? Que 'ls oficials generals de l'armada portin, com á distintiu en el capot rus, entorxats á la boca-mánega. Si ab aquesta acertadíssima disposició no s'acaban las expedicions filibusteras á Cuba, ni may.

L'altre dia va ser detingut un subjecte que va enabolar el bastó al passar el senyor Cánovas. Alguns diaris opinan que deu ser boig. ¡Aviat ho diuhén ells! ¡Boig!... ¡hoig!... Els boigs fan bitllas, y aquest á la qüenta volia fer palos.

A judicar per lo qu' escriu lo periódich Los Debates del Ebro, lo cabecilla Miró, que figura actualment en las filas dels insurrectes cubans, es efectivament fill de Tortosa. Cabrera, Miró, Bosch y Fusteguerras... ¡Quína ciutat mes desgraciada!

En unas carreras á peu que s'han verificat á Paris, hi ha hagut un corredor que en dugas horas y mitja ha recorregut 40 kilòmetros. No es un grá d'anís, que diguém, aquesta velocitat; pero ¡ay pobres francesos, si arriba á assistir al concurs un d'aquests empleats epanyols que devegadas desapareixen ab els fondos! ¡Alló es corre, caballers!

Dilluns, la sessió del Senat va obrirse ab assistència de nou senadors! ¡Nou! Y aixó que aquell dia no hi havia toros, ni carreras de caballs, ni gran partit de pilota. Bé es veritat que havia de discutirse una llei sense importancia...

Considerin: ¡la d'auxilis á las companyas de ferro-carrils!... Un projecte que, si arriba á aprobarse, 'ns deixarà sense camisa...

¡Gracias á Deu! Al últim lo pobre senyor Puig y Valls ha sortit diputat... Per ell, la victoria ha de ser un motiu de satisfacció; pero'l districte de Granollers ¿com s'ho ha de pendre? Perque, mirins'ho com vulguin, resulta que Granollers té avuy un diputat de desecho, un diputat que s'havia presentat per tot arreu y en lloch l'havían volgut, ¡en lloch!

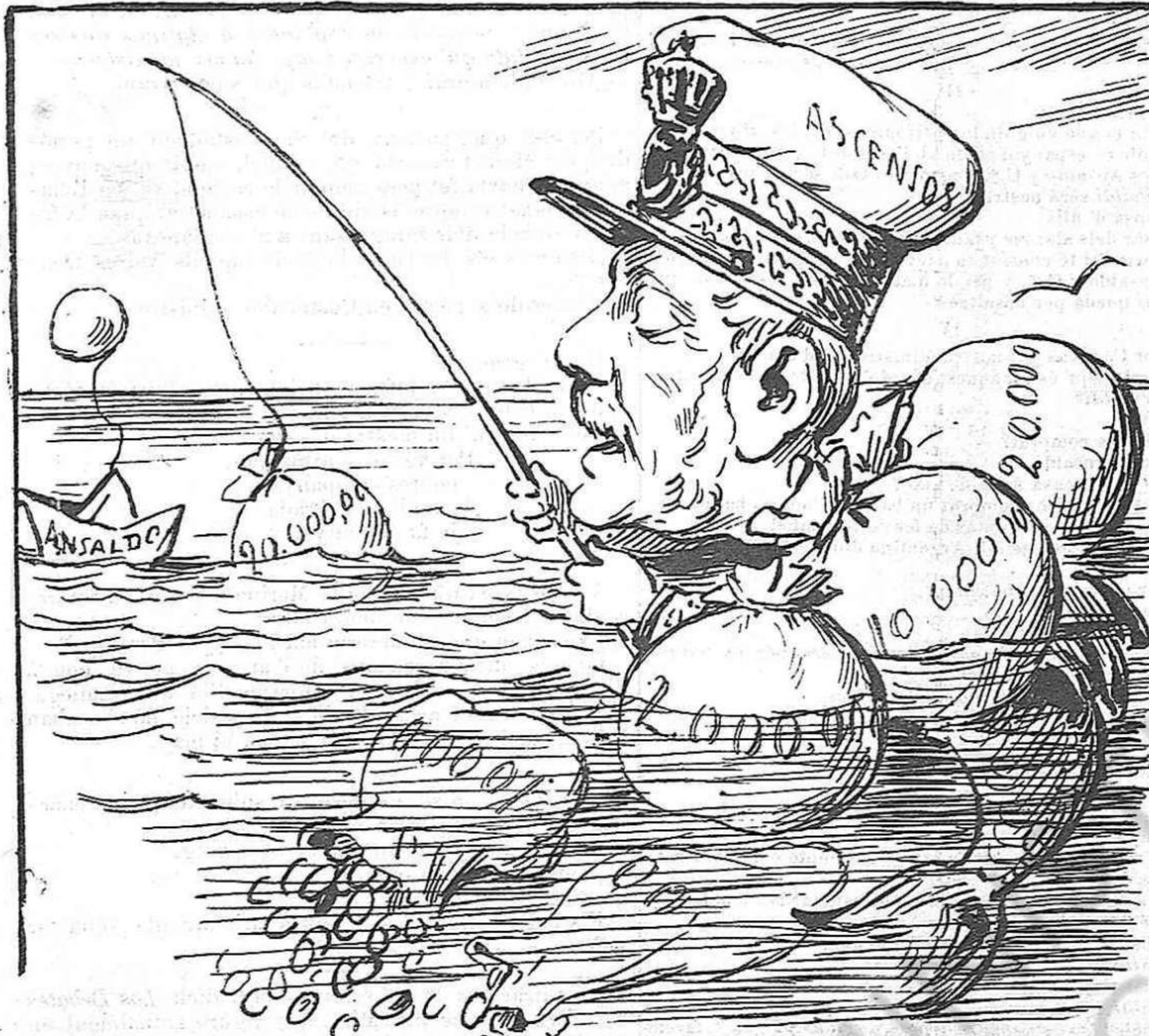
Per xo, lo que aquells electors dirán: —¡Nosoltres ray que no'l hem votat!

La noticia de cada dia: «Lo senyor Castelar ha dinat aquí.» «Lo senyor Castelar ha menjat allá.» «Lo senyor Castelar ha assistit á un banquet.» Se veu que, en efecte, en Castelar s'ha retirat de la política. Y s'ha quedat á la cuyna.

¡Aquesta si qu' es bona! Llegixin y escáminse: «Ha fondejat á Mahó, procedent de Malta, lo barco de guerra inglés Trafalgar.» «La vinguda d'aquest acorassat obeheix á certas obras que han de portarse á cap en un cementiri que Inglaterra posseheix á la vora de aquest port y que no deixa de conservar.» ¿Con que Inglaterra posseheix un cementiri á Mahó,

MARINERÍAS

A SAN SEBASTIÁN

D'esqué ¡bé 'n gasta!
¡bé 'n sacrifica!
Pero ¡ay! el barco
diu que no pica.

¡Guaytin don Emili,
ara quins negocis!
Ja no més li falta
fer d' adoba-cocis.

y ab motiu de certas obras hi envia un acorassat dels mes poderosos?
¿No hauria sigut mes natural enviarhi un falutxo carregat de manobras y paletas?

Las visitas y assiduidats dels inglesos ab Mahó sempre 'ns han semblat sospitosas; pero aquest cementiri jaquest cementiri que ara resulta que Inglaterra hi posseheia!

¿Qui 'ns diu que aquest cementiri no 'ls servirà de pretext qualsevol dia per carregarnos el mort... de l'ocupació?

—Passa la trocha desseguida, ó 't destituheixo!— diu que ha dit en Máximo Gomez á en Maceo, cansat de la inactivitat d' aquest cabecilla.

Pero 'l general mulato no 's mou de la ratera... per la senzilla rahó de que no se 'n pot moure.

De tots modos, á las amenassas de 'n Gomez, en Maceo pot contestar:

—Si vols destituhirme, vina...—
Y com que per anarhi ha de passar la trocha, qu' es un os mes dur de rosegat de lo que sembla!...

Un perruquer de Zaragoza, pera obsequiar á un metje que li havia fet set visitas, li va regalar dos décims de Madrit, y al venir el sorteig s' ha trobat ab que li han correspost la friolera de 11,000 pessetas.

¡Calculin cóm deu estar ara l' home!
Vels'hi aquí un perruquer que pot dir qu' ell mateix se ha tomado el pelo.

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Te-cla.
- 2.ª SINONIMIA-ANAGRAMA.—Dona—Dona—Nado—Onda.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Vn dinar á Miramar.
- 4.ª ROMBO.

C A P
C A N U T
C A N O V A S
P U V I L L
T A L L
S

5.ª GEROGLIFICH.—Per deutes de gas á Sans.

XARADA

Per tot Tercera.
Si un se la mira
s' hu-dugas-terça-
quart desseguida.
Per xó molts diihen
y ella ho afirma
qu' es son cor tan
hu-invers-quart-quinta
que al dirigirli
miradas intimas
algún tenorio
de l' ayga-lifa
sent tota ella
tal sacudida
ab l' hu-dos-terça
que, com la prima-
girada-quarta,
que tot ho estripa
aixís qu' estalla
quan foch li aplican
ab gran dos-terça
aixís la nina
com volcá encés
tant fart s' excita
que son cor tendre
li cau fet micas.

AGUILETA.

TRENCA-CLOSCAS

DANIEL JOLOSA
RIPOLLET

Formar ab aquestas lletres lo títol de una sarsuela castellana.

LOGOGRIFO NUMERICH

- 1 2 3 4 5 6 7.—Nom d' home.
- 2 1 4 3 3 2.—Carrer de Barcelona.
- 6 7 2 5 2.—Poble catalá.
- 6 2 5 2.—Nom de dona.
- 4 5 2.—Consonant.
- 3 2.—Nota musical.
- 2.—Vocal.

J. ASENSIO.

ANAGRAMA

Cada dos per tres te tot
la filla de la Total.
Per la cosa més trivial
sol promoure un alborot.

J. COSTA Y POMÉS.

GEROGLIFICH

X
+
T
all all al
L
I
e e e e e
PI
G
I

PEP FABREGUETES.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Gil Barrebetxer, Gat escaldat, Galán per tot, Ali-Vello, Cisquet Campanillas, Pere Salom, J. Asensio, Noy de fora, Antonet del Vendrell, Ravachol, Petit Burlat, Crach, Pepet de Rafols, J. Romanso, Rata mansa, El Barberillo, Cinto, Joaquim Bernis, Rafel Rullant, Xinxonet y Nen petit.—Lo qu' envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans Sisquet del Oncle, Emili Revoltós, Cintet Brun, Amadeo, J. Torrent, J. B. Miró, Aprenent d' artista, A. Doria, Garibaldi Escurasants y Lluís Josá de Gomar.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Japet de l' Orga: están bé.—Pistacho: no m' acaba d' agradar.—Peret del café: lo mateix li dich.—Rossendo Pons: no es propi dels nostres periódichs.—A. A.: la veritat, son massa frescas.—Isidro L'avi: com ensaig, vá bé; pero no es publicable.—J. R. S. de Vilafranca: aquesta vegada no ha sigut ofortunat.—Lluís Salvador: no va mal.—Quimet: idem de hienzo.—J. Alamaliv: Veurem d' aprofitar lo sonet; l' humorada es frívola.—Felix Cana: es molt iucorr-cta.—F. Rusca: la noticia no val la pena: las endavinallas no van.—Arcadi Priu: Res serveix.—J. Ramon F.: es llarga y no diu res.—E. Bosch y Viola: practiquis y farà algo.—A. del Singlot: hi falta de gracia lo que hi sobra d' intenció.—Gounella: los epigramas son verts; ja ho tem present.—J. P. Republicanet: ¡home! ¿Aixo creu publicable?—J. Terrer (Cuba): gracias mil per la seva carta.—Marqués Arguanaf: totas.—Joseph Mitats: Etern negoci, sí; lo altre, no.—J. Robert P.: arreglats, podran anar.—S. A. y C.: ho trobo desflorigat; no obstant, veurem.

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.